

4. Застосування фіскальних і економічних програм та заходів для створення найбільш сприятливого інвестиційного клімату для проведення інноваційної діяльності. Підхід мав місце у Великій Британії та Канаді [3].

В основу стратегічних орієнтирів розвитку промисловості має бути покладена інтеграція національних господарюючих суб'єктів з метою реалізації масштабних інноваційних проектів у пріоритетних галузях. Це допоможе розвинути нові конкурентні переваги у виробничих сферах з вищою доданою вартістю. Пріоритетами є: транспортне, аерокосмічне, енергетичне машинобудування, виробництво обладнання для альтернативної енергетики, у тому числі нові матеріали й накопичувачі енергії; виробництво озброєння, військової й спеціальної техніки; інформаційно-комунікаційні технології та інженерні рішення для промисловості. Реалізація стратегії має привести до диверсифікації промисловості й створення нових виробництв, яких досі не було, що забезпечить міжгалузеві структурні зміни та перехід економіки на новий технологічний рівень. Водночас необхідне посилення існуючих конкурентоспроможних виробництв, а також інноваційний розвиток їхньої продукції та процесів, що забезпечить внутрішньогалузеві структурні зміни на користь виробництв із високою доданою вартістю.

1. Документ розроблено на виконання Постанови Верховної Ради України від 17 лютого 2009 р. № 965-VI / [Електронне джерело], Режим доступу: <http://kno.rada.gov.ua/komosviti/control/uk/doccatalog/list?currDir=48718>

2. Гільшфельд А. Створення стратегії розвитку промисловості – живий процес. /А. Гільшфельд/ «Дзеркало тижня. Україна. - №4. – 4 лютого 2017: [Електронне джерело], Режим доступу: <http://gazeta.dt.ua/promyshliennost/stvorenyya-strategiyi-rozvitku-promislovosti-zhiviy-proces-.html>

3. Дрожжин Д. Ю. Державна інноваційна політика України в умовах Євроінтеграції / Д. Ю. Дрожжин. // Зовнішня політика та національна безпека. – 2014. – С. 23.

4. Шипуліна, Ю.С. Сучасні підходи до інтенсифікації інноваційного розвитку промислових підприємств: теоретичний огляд [Текст] / Ю.С. Шипуліна // Маркетинг і менеджмент інновацій. — 2012. — № 3. — С. 128-140.

Шарко В.В.

к.е.н., доцент

Незбутня О.В.

студентка

Вінницький торговельно-економічний інститут КНТЕУ

ФАКТОРИ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ІННОВАЦІЙНОГО ПРОЕКТУ

В умовах постійного загострення конкуренції основою конкурентоспроможності виступають інновації, які дозволяють країнам, що володіють інноваційними конкурентними перевагами, займати гідне місце в світовому співтоваристві.

Конкурентоспроможність інноваційного проекту – це його динамічна властивість, яка характеризує його можливості бути реалізованою в умовах ринкової конкуренції і відображає привабливість проекту як для споживача, так і для інвесторів, що визначається ступенем його економічної ефективності.

У функціональному плані фактори конкурентоспроможності інноваційного проекту можуть виражати або якість інноваційного продукту, його вартість і техніко-економічні характеристики, або стан виробничого і ресурсного потенціалу, або відображають комплексний підхід, коли розглядають фактори, і продуктова складова конкурентоспроможності, і стан ресурсної і виробничо-господарської бази комплексно,

спільно. Тоді виходячи з характеру і сфери діяльності, фактори конкурентоспроможності можна розділити на внутрішні і зовнішні фактори [1, с. 50].

Інноваційному проекту не притаманні внутрішні конкурентні властивості економічної системи (організації), основані на власній ресурсній базі. Саме тому можливості реалізації інноваційного проекту в повній мірі визначаються можливостями (вимогами) зовнішнього середовища (його станом, у тому числі і ресурсним, а також діями безпосередніх і непрямих учасників проекту: інвесторів, споживачів, органів влади).

До внутрішніх властивостей інноваційного проекту, що забезпечує можливості його реалізації (інвестиційні фактори), можна віднести фінансову самостійність проекту і ресурсні можливості (потенціал) його реалізації.

До зовнішніх властивостей інноваційного проекту відносять фактори стану конкурентного середовища (у тому числі і стан ресурсного потенціалу), а також інноваційні і маркетингові фактори, які зв'язують цілі і результат реалізації проекту з його головним зовнішнім ринковим оточенням – споживача інноваційного продукту.

Значне різноманіття і різнохарактерність факторів конкурентоспроможності визначає необхідність вибору найважливіших з них стосовно до конкретного інноваційного проекту. Інноваційний проект не є ринковим суб'єктом (економічної системи). Він є лише сукупністю нових ідей і дій (заходів), спрямованих на їх втілення, результатом яких є новий унікальний інноваційний продукт, реалізований на відповідному ринку, якість і цінність якого повинна відповідати потребам майбутніх (при розробці і впровадженні) і справжніх споживачів (при функціонуванні проекту), а також економічним «сподіванням» інвесторів [2, с. 166]

Система управління конкурентоспроможності інноваційного проекту, полягає в тому, що надаючи керуючий вплив на фактори конкурентоспроможності, забезпечити формування, підтримку і розвиток конкурентних переваг різного рівня (стратегічного, тактичного, поточного) в умовах ринкового конкурентного середовища.

1. Борсуков Д.П., Скорчеллетти Д.С. конкурентоспособность инновационного проекта: содержание, факторы, оценка Российское управление предпринимательством. №4. (202). – 2012. – с. 49-50

2. Богма О.С., Болдуєва О.В., Роль інновацій у забезпеченні конкурентоспроможності національної економіки // Вісник Запорізького національного університету №3 (7), - 2010. – с. 166.